Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

19 юни 2012 година*

„Марки — Сближаване на законодателствата на държавите членки — Директива 2008/95/ЕО — Посочване на стоките или услугите, за които се иска защита на марката — Изисквания за яснота и точност — Използване на заглавията на класовете от Ницската класификация за целите на регистрацията на марки — Допустимост — Обхват на предоставената с марката на защита“

По дело C-307/10

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от The Person Appointed by the Lord Chancellor under Section 76 of the Trade Marks Act 1994, on Appeal from the Registrar of Trade Marks (Обединено кралство), с акт от 27 май 2010 г., представен от High Court of Justice (Queen's Bench Division) и постъпил в Съда на 28 юни 2010 г., в рамките на производство по дело

Chartered Institute of Patent Attorneys

срещу

Registrar of Trade Marks,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н A. Tizzano, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н K. Lenaerts, г-н J.-C. Bonichot, г-н J. Malenovský и г-н U. Lõhmus (докладчик), председатели на състави, г-н M. Ilešič, г-н E. Levits, г-н A. Ó Caoimh, г-н T. von Danwitz, г-н Ал. Арабаджиев и г-жа C. Toader, съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,

секретар: г-жа C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 октомври 2011 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Chartered Institute of Patent Attorneys, от г-н M. Edenborough, QC,

— за правителството на Обединеното кралство, от г-н S. Hathaway, в качеството на представител, подпомаган от г-н S. Malynicz, barrister,

— за чешкото правителство, от г-н M. Smolek и г-н V. Štencel, в качеството на представители,

* Език на производството: английски.

— за датското правителство, от г-н C. Vang, в качеството на представител,

— за германското правителство, от г-н T. Henze и г-жа J. Kemper, в качеството на представители,

— за Ирландия, от адв. N. Travers, BL,

— за френското правителство, от г-н B. Cabouat, г-н G. de Bergues и г-н S. Menez, в качеството на представители,

— за австрийското правителство, от г-н E. Riedl, в качеството на представител,

— за полското правителство, от г-н M. Szpunar, в качеството на представител,

— за португалското правителство, от г-н L. Inez Fernandes, в качеството на представител,

— за словашкото правителство, от г-жа B. Ricziová, в качеството на представител,

— за финландското правителство, от г-н J. Heliskoski, в качеството на представител,

— за Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), от г-н D. Botis и г-н R. Pethke, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от г-н F. W. Bulst и г-жа J. Samnadda, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 29 ноември 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Директива 2008/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 299, стр. 25).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Chartered Institute of Patent Attorneys (наричан по-нататък „CIPA“) и Registrar of Trade Marks (компетентният орган за регистрация на марки в Обединеното кралство, наричан по-нататък „Registrar“) относно отказа на последния да регистрира словния знак „IP TRANSLATOR“ като национална марка.

Правна уредба

Международно право

3 На международно ,равнище правото на марките е уредено с Парижката конвенция за закрила на индустриалната собственост от 20 март 1883 г., ревизирана последно в Стокхолм на 14 юли 1967 г. и изменена на 28 септември 1979 г. (*Recueil des traités des Nations unies*, том 828, № 11851, стр. 305 [обн. ДВ бр. 75, 24 септември 1965 г.], наричана по-нататък „Парижката конвенция“). Всички държави членки са страни по тази конвенция.

4 По силата на член 19 от Парижката конвенция държавите, за които тя се прилага, си запазват правото да сключват помежду си специални споразумения за закрила на индустриалната собственост.

5 Посочената разпоредба е послужила като правно основание за приемането на Ницката спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки, приета от дипломатическата конференция в Ница на 15 юни 1957 г., ревизирана последно в Женева на 13 май 1977 г. и изменена на 28 септември 1979 г. (*Recueil des traités des Nations unies*, том 1154, № I-18200, стр. 89 [обн. ДВ бр. 64, 20 юли 2001 г.], наричана по-нататък „Ницката спогодба“). Съгласно член 1 от тази спогодба:

„(1) Страните, за които се прилага тази спогодба, образуват Специален съюз и приемат обща класификация на стоките и услугите за целите на регистрацията на марки [наричана по-нататък „Ницката класификация“].

(2) [Ницката] класификация[…] включва:

1. Списък на класовете, придружен при необходимост от обяснителни бележки;

2. Азбучен списък на стоките и услугите […], с указание на класа, към който се отнася всяка конкретна стока или услуга

[…]“.

6 Член 2 от Ницката спогодба, озаглавен „Правен обсег и приложение на класификацията“, гласи:

„(1) При наложените от тази спогодба задължения обсегът на [Ницката] класификация[…] е зависим от прилагането ѝ в страна от Специалния съюз. По-специално [Ницката] класификация[…] не обвързва страните от Специалния съюз по отношение на обхвата на правна закрила, а също така и по отношение на признаването на марки за услуги.

(2) Всяка от страните от Специалния съюз си запазва правото да прилага [Ницката] класификация[…] като основна или допълнителна система.

(3) Компетентните ведомства на страните от Специалния съюз включват в официалните документи и публикации на регистрациите и подновяванията на марките символите на класовете от [Ницката] класификация[…], към които се отнасят стоките или услугите, за които марката е регистрирана.

(4) Наличието на определена стока или услуга в азбучния списък [на стоки и услуги] не накърнява никакви права, възникващи върху въпросната стока или услуга“.

7 Ницката класификация се администрира от Международното бюро на Световната организация по интелектуална собственост (СОИС). От 1 януари 2002 г. класификацията включва 34 класа стоки и 11 класа услуги. Всеки клас е обозначен с един или няколко общи термина, наричани заедно „заглавие на класа“, които общо посочват областите, към които включените в него стоки или услуги спадат като цяло. Азбучният списък на стоките и услугите съдържа около 12 000 позиции.

8 Съгласно Указанията за използване на Ницката класификация, за да се гарантира правилното класиране на всяка стока или услуга, следва да се прави справка с азбучния списък на стоките и услугите, както и с обяснителните бележки относно различните класове. В случай че дадена стока или услуга не може да бъде класирана с помощта на списъка на класовете, обяснителните бележки или азбучния списък на стоките и услугите, следва да се приложат критериите, посочени в общите бележки.

9 Според базата данни на СОИС от държавите членки само Република Кипър и Република Малта не са страни по Ницката спогодба, но въпреки това прилагат Ницката класификация.

10 Ницката класификация се ревизира на всеки пет години от комитет на експертите. Деветата ѝ редакция, в сила към момента на настъпване на обстоятелствата по делото в главното производство, е заменена, считано от 1 януари 2012 г., с десета редакция.

Право на Съюза

Директива 2008/95

11 Директива 2008/95 замени Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 40, 1989 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92).

12 Съгласно съображения 6, 8, 11 и 13 от Директива 2008/95:

„(6) Държавите членки […] следва да останат свободни да установят разпоредби във връзка с производствата по регистрация, отмяна и недействителност на марките, придобити чрез регистрация. […]

[…]

(8) Постигането на целите, към които е насочено сближаването на законодателствата [на държавите членки], изисква условията за придобиване и запазване на правата върху марка по принцип да бъдат идентични във всички държави членки. […]

[…]

(11) Защитата, предоставена на регистрирана марка, чиято функция именно е да гарантира марката като обозначение за произход, следва да е абсолютна при идентичност между марката и знака и между стоките или услугите. […]

[…]

(13) Всички държави членки […] са обвързани от Парижката конвенция […]. Необходимо е разпоредбите на настоящата директива изцяло да съответстват на тези на посочената конвенция. Настоящата директива не следва да засяга задълженията на държавите членки, които произтичат от тази конвенция. […]“.

13 Член 3, параграфи 1 и 3 от Директива 2008/95 гласи:

„1. Не се регистрират, а ако бъдат регистрирани, се обявяват за недействителни:

[…]

б) марки, които са лишени от отличителен характер;

в) марки, състоящи се изключително от знаци или означения, които могат да послужат в търговската дейност за указване на вида, качеството, количеството, предназначението, стойността, географския произход или времето на производство на стоките или предоставяне на услугите, или на други характеристики на стоките или услугите;

[…]

3. Не се отказва регистрация на марка, а регистрираната марка не се обявява за недействителна в съответствие с параграф 1, буква б), в) или г), ако преди датата на заявката за регистрация и след използването на марката тя е придобила отличителен характер. Наред с това всяка държава членка може да предвиди, че настоящата разпоредба се прилага и когато отличителният характер е придобит след датата на заявката за регистрация или след датата на регистрацията“.

14 Член 4, параграф 1, буква а) от посочената директива предвижда:

„Марка не се регистрира, а ако бъде регистрирана, може да се обяви за недействителна:

а) ако е идентична с по-ранна марка и стоките или услугите, за които марката е заявена или регистрирана, са идентични със стоките или услугите, за които е защитена по-ранната марка“.

Съобщение № 4/03

15 Съобщение № 4/03 на председателя на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) от 16 юни 2003 година относно използването на заглавията на класовете от списъците на стоки и услуги за заявки и регистрации на марки на Общността (ОВ СХВП 9/03, стр. 1647) има за цел съгласно точка I да обясни и изясни практиката на СХВП „относно използването на заглавията на класовете и последиците от това използване, когато във връзка с заявките или регистрациите на марки на Общността е налице ограничаване, частичен отказ или е образувано производство по възражение или отмяна“.

16 Съгласно точка III, втора алинея от споменатото съобщение:

„С използването на общите термини или пълните заглавия на класовете от Ницската класификация се създава приемлив опис на стоките и услугите в заявката за регистрация на марка на Общността. Използването на тези термини позволява правилната им класификация и групиране. [СХВП] допуска използването на общите термини и на заглавията на класовете, макар те да са твърде общи и неопределени, за разлика от възприетата от някои национални служби на държави от Европейския съюз и на трети страни практика по отношение на някои заглавия на класове и някои общи термини“.

17 Точка IV, първа алинея от Съобщение № 4/03 предвижда:

„34-те класа стоки и 11-те класа услуги обхващат всички стоки и услуги и поради това използването на всички общи термини от заглавието на даден клас се разглежда като заявка за всички стоки или услуги от този клас“.

Английското право

18 Директива 89/104 е транспонирана в английското право със Закона за марките от 1994 г. (Trade Marks Act, наричан по-нататък „Законът от 1994 г.“).

19 Съгласно член 32, параграф 2, буква с) от този закон в заявката за марка трябва по-специално да се посочат „стоките или услугите, за които се иска регистрация“.

20 Съгласно член 34, параграф 1 от същия закон:

„1. Стоките или услугите са класирани за целите на регистрацията на марки в съответствие с предвидената класификация.

2. Споровете относно класа, към който спадат дадени стоки или услуги, се разрешават от Registrar, чиито решения не подлежат на обжалване“.

21 Законът от 1994 г. е допълнен с Правилник за марките (Trade Marks Rules 2008), който урежда производствата пред Службата за интелектуална собственост на Обединеното кралство (UKIPO). Съгласно правило 8, параграф 2, буква b) от този правилник заявителят трябва да уточни стоките и услугите, за които иска регистрация на национална марка, така че да е ясно тяхното естество.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

22 На 16 октомври 2009 г. CIPA подава заявка за регистрация на наименованието „IP TRANSLATOR“ като национална марка на основание на член 32 от Закона от 1994 г. За да посочи услугите, за които се отнася регистрацията, CIPA използва общите термини от заглавието на клас 41 от Ницската класификация, а именно „Образование; обучение; развлечение, спортна и културна дейност“.

23 С решение от 12 февруари 2010 г. Registrar отхвърля посочената заявка на основание на националните разпоредби, съответстващи на член 3, параграф 1, букви б) и в) и параграф 3 от Директива 2008/95. Всъщност Registrar тълкува заявката в съответствие със Съобщение № 4/03 и стига до извода, че тя се отнася не само до посочените от CIPA услуги, но и до всички останали услуги от клас 41 от Ницската класификация, сред които са и преводаческите услуги. По отношение на последните наименованието „IP TRANSLATOR“, от една страна, било лишено от отличителен характер, а от друга страна, имало описателен характер. Освен това нямало каквито и да било доказателства, че преди датата на подаване на заявката за регистрация словният знак „IP TRANSLATOR“ е придобил отличителен характер чрез използване по отношение на преводаческите услуги. Освен това CIPA не бил подал молба за изключването на тези услуги от заявката му за регистрация на марката.

24 На 25 февруари 2010 г. CIPA подава пред запитващата юрисдикция жалба срещу това решение, в която поддържа, че спадащите към клас 41 преводачески услуги не са посочени в заявката му за регистрация и че тя не се отнася до тях. Поради това изложените от Registrar съображения срещу регистрацията били необосновани и заявката му за регистрация била неправилно отхвърлена.

25 Според запитващата юрисдикция няма спор, че преводаческите услуги по правило не се считат за подкатегория на услугите „образование“, „обучение“, „развлечение“ или „спортна и културна дейност“.

26 Освен това от акта за преюдициално запитване е видно, че наред с азбучния списък на стоки и услуги, който съдържа 167 позиции, указващи услугите от клас 41 от Ницската класификация, поддържаната от Registrar за целите на Закона от 1994 г. база данни съдържа повече от 2 000 позиции, указващи услугите от посочения клас 41, а базата данни Euroace, поддържана от СХВП за целите на Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1) — повече от 3 000.

27 Запитващата юрисдикция отбелязва, че ако възприетият от Registrar подход е правилен, всички позиции, включително и преводаческите услуги, биха били обхванати от подадената от CIPA заявка за регистрация. В такъв случай заявката би включвала стоки или услуги, които не са посочени нито в нея, нито в следваща я регистрация. Според запитващата юрисдикция подобно тълкуване е несъвместимо с изискванията за яснота и точност, с които обхванатите от заявката за регистрация на марката стоки или услуги трябва да бъдат посочени.

28 Запитващата юрисдикция се позовава и на проучване, проведено през 2008 г. от Association of European Trade Mark Owners (Marques), което показва, че практиката в отделните държави членки е различна, тъй като някои компетентни органи прилагат тълкувателния подход, предвиден в Съобщение № 4/03, а други — различен от него подход.

29 При тези обстоятелства The Person Appointed by the Lord Chancellor under Section 76 of the Trade Marks Act 1994, on Appeal from the Registrar of Trade Marks решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„С оглед на Директива 2008/95 […]:

1) Необходимо ли е различните стоки и услуги, обхванати от заявката за регистрация на марка, да са ясно и точно посочени и при утвърдителен отговор — до каква степен?

2) Допустимо ли е да се използват общите термини от заглавията на класовете от [Ницската класификация] при посочването на различните стоки и услуги, обхванати от заявката за регистрация на марка?

3) Необходимо или допустимо ли е използването на общите термини от заглавията на класовете от [Ницската класификация] да се тълкува в съответствие със Съобщение № 4/03 […]?“.

По допустимостта на преюдициалното запитване

30 В писменото становище на СХВП се поддържа, че преюдициалното запитване трябва да се обяви за недопустимо поради изкуствения му характер, тъй като отговорът на Съда на преюдициалните въпроси би бил ирелевантен за разрешаването на спора по главното производство. Европейската комисия пък изразява съмнения относно реалната нужда от такъв отговор за разглежданата регистрация.

31 В това отношение следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика въведеното с член 267 ДФЕС производство е инструмент за сътрудничество между Съда и националните юрисдикции, чрез който Съдът предоставя на националните юрисдикции насоки за тълкуването на правото на Съюза, необходими им за разрешаване на висящия пред тях спор (вж. по-специално Решение от 16 юли 1992 г. по дело Meilicke, C-83/91, Recueil, стр. I-4871, точка 22 и Решение от 24 март 2009 г. по дело Danske Slagterier, C-445/06, Сборник, стр. I-2119, точка 65).

32 В рамките на това сътрудничество свързаните с правото на Съюза въпроси по презумпция са релевантни. Отхвърлянето от Съда на запитване, отправено от национална юрисдикция, е възможно само ако е очевидно, че искането тълкуване на правото на Съюза няма каквато и да било връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (вж. по-специално Решение от 16 октомври 2003 г. по дело Traunfellner, C-421/01, Recueil, стр. I-11941, точка 37, Решение от 5 декември 2006 г. по дело, Cipolla и др., C-94/04 и C-202/04, Recueil, стр. I-11421, точка 25, както и Решение от 1 юни 2010 г. по дело Blanco Pérez и Chao Gómez, C-570/07 и C-571/07, Сборник, стр. I-4629, точка 36).

33 Случаят по настоящото дело обаче не е такъв. Всъщност е безспорно, че заявката за регистрация на марката действително е била подадена и че, макар да се е отклонил от обичайната си практика, Registrar я е отхвърлил. Освен това поисканото от запитващата юрисдикция тълкуване на правото на Европейския съюз действително отговаря на обективна потребност, свързана с разрешаването на висящ пред запитващата юрисдикция спор (вж. в този смисъл Решение от 22 ноември 2005 г. по дело Mangold, C-144/04, Recueil, стр. I-9981, точка 38).

34 От това следва, че настоящото преюдициално запитване трябва да бъде прието за допустимо.

По преюдициалните въпроси

35 С трите си въпроса, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали Директива 2008/95 трябва да се тълкува в смисъл, че изисква определена степен на яснота и точност при посочване на стоките или услугите, за които се иска защита на марката. При положителен отговор запитващата юрисдикция иска да се установи дали с оглед на изискванията за яснота и точност Директива 2008/95 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска посочването на тези стоки и услуги от заявител на национална марка чрез използване на общите термини на заглавията на класовете от Ницката класификация, както и разглеждането на използването на всички общи термини от заглавие на даден клас от Ницката класификация като заявка за всички обхванати от него стоки или услуги.

36 Най-напред следва да се напомни, че съгласно уточнението в съображение 11 от Директива 2008/95 целта на защитата, предоставена на марката, е по-специално да гарантира марката като обозначение за произход, а именно да гарантира на потребителя или на крайния ползвател идентичността на произхода на стоката или услугата, обозначена с марката, като му позволи, без да е възможно объркване, да разграничи тази стока или услуга от такива с друг произход (вж. в този смисъл Решение от 29 септември 1998 г. по дело Canon, C-39/97, Recueil, стр. I-5507, точка 28, Решение от 12 декември 2002 г. по дело Sieckmann, C-273/00, Recueil, стр. I-11737, точки 34 и 35, както и Решение от 11 юни 2009 г. по дело Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, Сборник, стр. I-4893, точка 45).

37 Следователно регистрацията на знак като марка винаги трябва да се иска с оглед на определени стоки или услуги. Ако графичното представяне на знака в заявката за регистрация има за задача да определи точния предмет на защитата, предоставяна на марката (вж. Решение по дело Sieckmann, посочено по-горе, точка 48), то обхватът на тази защита се определя от естеството и броя на посочените в заявката стоки и услуги.

По изискванията яснота и точност при посочването на стоките и услугите

38 В самото начало следва да се констатира, че нито една от разпоредбите на Директива 2008/95 не урежда пряко въпроса за посочването на съответните стоки и услуги.

39 Тази констатация обаче не е достатъчна, за да се заключи, че определянето на стоките или услугите за целите на регистрация на национална марка е въпрос, който не попада в приложното поле на Директива 2008/95.

40 Всъщност, макар от съображение 6 от Директива 2008/95 да е видно, че държавите членки остават свободни да установят разпоредби във връзка с производствата по-специално по регистрация на марки (вж. в този смисъл Решение от 7 юли 2005 г. по дело Praktiker Bau- und Heimwerkermärkte, C-418/02, Recueil, стр. I-5873, точка 30 и Решение от 14 юни 2007 г. по дело Häupl, C-246/05, Сборник, стр. I-4673, точка 26), Съдът е приел, че при определяне на естеството и съдържанието на стоките и услугите, които могат да бъдат защитени с регистрирана марка, става въпрос не за разпоредби във връзка с производствата по регистрация, а за материалноправни условия за придобиване на предоставените с марката права (Решение по дело Praktiker Bau- und Heimwerkermärkte, посочено по-горе, точка 31).

41 В това отношение в съображение 8 от Директива 2008/95 се подчертава, че постигането на целите, към които е насочено сближаването на законодателствата, изисква условията за придобиване на правата върху марка по принцип да бъдат идентични във всички държави

членки (вж. в този смисъл Решение по дело Sieckmann, посочено по-горе, точка 36, Решение от 12 февруари 2004 г. по дело Koninklijke KPN Nederland, C-363/99, Recueil, стр. I-1619, точка 122 и Решение от 22 септември 2011 г. по дело Budějovický Budvar, C-482/09, Сборник, стр. I-8701, точка 31).

42 С оглед на изискването за яснота и точност при посочване на стоките и услугите, визирани със заявка за регистрация на знак като марка, следва да се констатира, че прилагането на някои разпоредби от Директива 2008/95 до голяма степен зависи от това дали стоките или услугите, за които се отнася регистрирана марка, са посочени достатъчно ясно и точно.

43 В частност въпросът дали по отношение на дадена марка е налице някое от посочените в член 3 от Директива 2008/95 основания за отказ на регистрация или за недействителност трябва да се преценява in concreto за стоките или услугите, за които е поискана регистрацията (вж. Решение по дело Koninklijke KPN Nederland, посочено по-горе, точка 33 и Решение от 15 февруари 2007 г. по дело BVBA Management, Training en Consultancy, C-239/05, Сборник, стр. I-1455, точка 31).

44 Предвидените в член 4, параграф 1 от споменатата директива други основания за отказ или недействителност при конфликти с по-ранни права също предполагат идентичност или сходство между обозначените с двете конфликтни марки стоки или услуги.

45 Съдът освен това вече е приел, че ако услугата или услугите, за които е заявена регистрацията, не е необходимо да бъдат конкретно обозначени, тъй като посочването им с помощта на общи формулировки може да е достатъчно, то от заявителя трябва да се изисква да уточни стоките или видовете стоки, до които се отнасят тези услуги, посредством например по-конкретни термини. Всъщност такова уточняване може да улесни прилагането на разпоредбите от Директива 2008/95, споменати в предходните точки, без при това да ограничава чувствително предоставената с марката защита (вж. по аналогия Решение по дело Praktiker Bau- und Heimwerkermärkte, посочено по-горе, точки 49—51).

46 В това отношение следва да се напомни, че регистрацията на марката в публичен регистър има за цел да осигури достъп до нея на компетентните органи и на заинтересованите лица, и по-специално на икономическите оператори (Решение по дело Sieckmann, посочено по-горе, точка 49 и Решение от 24 юни 2004 г. по дело Heidelberger Bauchemie, C-49/02, Recueil, стр. I-6129, точка 28).

47 От една страна, компетентните органи трябва достатъчно ясно и точно да знаят за кои стоки или услуги се отнася дадена марка, за да могат да изпълнят задълженията си, свързани с предварителното разглеждане на заявките за регистрация, както и с публикуването и поддържането на подходящ и точен регистър на марките (вж. по аналогия Решение по дело Sieckmann, посочено по-горе, точка 50, както и Решение по дело Heidelberger Bauchemie, посочено по-горе, точка 29).

48 От друга страна, икономическите оператори трябва да могат да придобият ясна и точна представа за извършените регистрации или за направените от техните настоящи или потенциални конкуренти заявки за регистрация и по този начин да получат достоверна информация за правата на трети лица (Решение по дело Sieckmann, посочено по-горе, точка 51, както и Решение по дело Heidelberger Bauchemie, посочено по-горе, точка 30).

49 Следователно Директива 2008/95 изисква заявителят на марка достатъчно ясно и точно да посочи стоките или услугите, за които се иска защита на марката, за да могат само въз основа на това компетентните органи и икономическите оператори да определят обхвата на заявената защита.

По използването на общите термини на заглавията на класовете от Ницката класификация

50 Следва да се посочи, че Директива 2008/95 не съдържа каквото и да било позоваване на Ницката класификация и следователно не налага каквото и да било задължение или забрана за държавите членки да я използват за целите на регистрацията на национални марки.

51 Задължението за използване на този правен инструмент обаче следва от член 2, точка 3 от Ницката спогодба, съгласно който компетентните ведомства на страните от Специалния съюз, каквито са почти всички държави членки, включват в официалните документи и публикации на регистрациите и подновяванията на марките символите на класовете от класификацията, към които се отнасят стоките или услугите, за които марката е регистрирана.

52 Като се има предвид, че Ницката спогодба е приета на основание член 19 от Парижката конвенция и че съгласно съображение 13 от Директива 2008/95 същата не засяга задълженията на държавите членки, които произтичат от тази конвенция, следва да се констатира, че посочената директива допуска компетентните национални органи да изискват или да считат за приемливо заявителят на национална марка да посочи стоките и услугите, които той иска да защити с марката, като използва Ницката класификация.

53 При все това с оглед на гарантиране на полезното действие на Директива 2008/95 и доброто функциониране на системата за регистрация на марки това посочване, както бе констатирано в точка 49 от настоящото решение, трябва да отговаря на наложените от същата директива изисквания за яснота и точност.

54 В това отношение следва да се отбележи, че някои общи термини, съдържащи се в заглавията на класовете на Ницката класификация, сами по себе си са достатъчно ясни и точни, за да позволят на компетентните органи и на икономическите оператори да определят обхвата на предоставената с марката защита, докато други не могат да отговорят на това изискване, тъй като са твърде общи и обхващат твърде различни стоки или услуги, за да са съвместими с функцията на марката като обозначение за произход.

55 Поради това компетентните органи следва да извършват преценка за всеки конкретен случай в зависимост от стоките или услугите, за които заявителят иска предоставената с марката защита, за да определят дали посочените термини отговарят на наложените изисквания за яснота и точност.

56 Следователно Директива 2008/95 допуска използването на общи термини от заглавията на класовете от Ницката класификация за посочване на стоките и услугите, за които се иска защита на марката, доколкото тези термини са достатъчно ясни и точни, за да се позволи на компетентните национални органи и на икономическите оператори да определят обхвата на исканата защита.

По обхвата на защитата, който следва от използването на всички общи термини от заглавието на даден клас

57 Следва да се напомни, че Съдът вече е констатирал, че е възможно да се заяви регистрация на марка било за всички стоки или услуги, попадащи в даден клас на Ницката класификация, било само за някои от тези стоки или услуги (вж. в този смисъл Решение по дело Koninklijke KPN Nederland, посочено по-горе, точка 112).

58 От акта за преюдициално запитване и от представените пред Съда становища следва, че понастоящем съществуват два подхода относно използването на общи термини от заглавията на класовете от Ницката класификация, а именно подходът, следващ от Съобщение № 4/03,

при който използването на всички общи термини от заглавието на даден клас на Ницската класификация се разглежда като заявка за всички спадащи към него стоки или услуги, и буквалният подход, при който на използваните термини се цели да се придаде естественото им и обичайно значение.

59 В това отношение в отговор на поставения от Съда въпрос по-голямата част от присъстващите на съдебното заседание страни изтъкват, че паралелното съществуване на два подхода може да засегне доброто функциониране на системата на марките в Съюза. По-специално се подчертава, че двата подхода могат да доведат до разлика в обхвата на защитата на национална марка, ако тя е регистрирана в няколко държави членки или ако е регистрирана и като марка на Общността. Подобна разлика би могла да се отрази по-специално на решението по иск за установяване на нарушение, което би могло да е по-благоприятно в държавите членки, следващи установения в Съобщение № 4/03 подход.

60 Освен това в случаите, при които обхватът на предоставената от марката защита зависи от възприетия от компетентния орган тълкувателен подход, а не от действителната воля на заявителя, има опасност да бъде засегната правната сигурност по отношение както на заявителя, така и на трети икономически оператори.

61 Поради това с оглед на спазване на посочените по-горе изисквания за яснота и точност заявителят на национална марка, който използва всички общи термини от заглавието на даден клас от Ницската класификация, за да посочи стоките или услугите, които иска да бъдат защитени с марката, трябва да уточни дали заявката му за регистрация се отнася до всички или само до някои от стоките или услугите, вписани в азбучния списък на този клас. В случаите, когато заявката се отнася само до някои от посочените стоки или услуги, заявителят е длъжен да уточни кои от стоките или услугите от този клас има предвид.

62 Заявка за регистрация, която не позволява да се установи дали, като използва заглавието на даден клас от Ницката класификация, заявителят има предвид всички или само част от стоките от този клас, не може да се счита за достатъчно ясна и точна.

63 В този смисъл в делото по главното производство запитващата юрисдикция следва да установи дали, като е използвал всички общи термини от заглавието на клас 41 от Ницката класификация, CIPA е уточнил в заявката си дали тя се отнася до всички услуги от този клас, и по-специално дали се отнася до преводаческите услуги.

64 Ето защо на поставените въпроси следва да се отговори по следния начин:

— Директива 2008/95/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че изисква заявителят на марка достатъчно ясно и точно да посочи стоките или услугите, за които се иска защита на марката, за да могат само въз основа на това компетентните органи и икономическите оператори да определят обхвата на предоставената с марката защита,

— Директива 2008/95 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска използването на общи термини от заглавията на класовете от Ницката класификация за посочване на стоките и услугите, за които се иска защита на марката, доколкото тези термини са достатъчно ясни и точни,

— заявителят на национална марка, който използва всички общи термини от заглавието на даден клас от Ницката класификация, за да посочи стоките или услугите, за които се иска защита на марката, трябва да уточни дали заявката му за регистрация се отнася до всички или само до някои от стоките или услугите, вписани в азбучния списък на този клас. В случай че заявката се отнася само до някои от посочените стоки или услуги, заявителят е длъжен да уточни кои от стоките или услугите от този клас има предвид.

По съдебните разноски

65 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

Директива 2008/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките трябва да се тълкува в смисъл, че изисква заявителят на марка достатъчно ясно и точно да посочи стоките или услугите, за които се иска защита на марката, за да могат само въз основа на това компетентните органи и икономическите оператори да определят обхвата на предоставената с марката защита.

Директива 2008/95 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска използването на общи термини от заглавията на класовете от Ницската класификация по член 1 от Ницската спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки, приета от дипломатическата конференция в Ница на 15 юни 1957 г., ревизирана последно в Женева на 13 май 1977 г. и изменена на 28 септември 1979 г., за посочване на стоките и услугите, за които се иска защита на марката, доколкото тези термини са достатъчно ясни и точни.

Заявителят на национална марка, който използва всички общи термини от заглавието на даден клас от Ницската класификация по член 1 от споменатата Ницската спогодба, за да посочи стоките или услугите, за които се иска защита на марката, трябва да уточни дали заявката му за регистрация се отнася до всички или само до някои от стоките или услугите, вписани в азбучния списък на този клас. В случай че заявката се отнася само до някои от посочените стоки или услуги, заявителят е длъжен да уточни кои от стоките или услугите от този клас има предвид.

Подписи